

POSTANOWIENIE

Dnia 13 września 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Teresa Bielska-Sobkowicz

w sprawie z powództwa M. Z.

przeciwko M. Sp. z o.o. w T.

o ustalenie,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 13 września 2019 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 21 września 2018 r., sygn. akt I ACa [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania
i zasada od skarżącego na rzecz pozwanego kwotę 360
(trzysta sześćdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów
postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną powoda M. Z. od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 21 września 2018 r. Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek umożliwiających realizację publicznoprawnych

funkcji skargi kasacyjnej. Tylko na tych przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Dopuszczenie i rozpoznanie skargi kasacyjnej ustrojowo i procesowo jest uzasadnione jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne. Nie w każdej zatem sprawie, nawet w takiej, w której rozstrzygnięcie oparte jest na błędnej subsumpcji, czy wadliwej wykładni prawa, skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania. Podkreślenia wymaga, że Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie jest jego rolą korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania, czy wykładni prawa w każdej indywidualnej sprawie.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący oparł na przesłance uregulowanej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Przesłanka ta nie została spełniona.

Powołanie się na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej wymaga wykazania niewątpliwej, widocznej na pierwszy rzut oka, bez konieczności głębszej analizy, sprzeczności wyroku z przepisami prawa niepodlegającymi różnej wykładni (por. m. in. postanowienia SN z dnia 8 marca 2002 r., sygn. akt I PKN 341/01, OSNP 2004, nr 6, poz. 100, z dnia 10 stycznia 2003 r., sygn. akt V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49).

Skarżący przesłankę tę związał z naruszeniem norm prawnych z art. 189 k.p.c. oraz art. 24 § 1 k.c., zakwestionował również ustalenia faktyczne.

W uzasadnieniu wniosku brak jest jednak takiej argumentacji, która wsparłaby tezę o rażącym naruszeniu prawa skutkującym oczywistym uzasadnieniem skargi w ustalonym przez Sąd drugiej instancji stanie faktycznym.

O ile w judykaturze dopuszczano, że w razie bezprawnego naruszenia dobra osobistego uprawniony może domagać się na drodze sądowej tylko ustalenia tego naruszenia, przywołując art. 189 k.p.c. jako podstawę obok wypełnienia przesłanek z art. 23 k.c. (zob. np. wyrok SN z dnia 13 listopada 2014 r., sygn. akt V CSK 29/14, www.sn.pl, postanowienie SN z dnia 17 marca 2016 r., sygn. akt II CSK 182/15, OSNC Zbiór Dodatkowy C/2017, poz. 57), to jednak możliwość skorzystania z tego środka jest uzależniona od wystąpienia interesu prawnego. Interes prawny co do

zasady nie zachodzi, gdy można na innej drodze osiągnąć w pełni lub w większym stopniu ochronę swoich praw, a występuje wtedy, gdy istnieje niepewność stanu prawnego lub prawa, gdy określona sytuacja zagraża naruszeniem przysługujących uprawnień lub stwarza wątpliwość co do ich istnienia, czy realnej realizacji (wyroki SN z dnia 17 maja 2018 r., sygn. akt V CSK 322/17, OSNC Zbiór Dodatkowy B/2019, poz. 23 i z dnia 6 października 2017 r., sygn. akt V CSK 52/17, z dnia 2 października 2015 r., sygn. akt II CSK 610/14, www.sn.pl).

Powód podniósł, że jego interes prawny stanowi element satysfakcji, a ponadto przejawia się w ewentualnym dochodzeniu od pozwanego innych roszczeń, tj. żądania zadośćuczynienia. Obydwa cele powód mógłby w pełni osiągnąć dochodząc ochrony jego praw w drodze powództwa o zadośćuczynienie, co wyklucza jego interes prawny w dochodzeniu ustalenia, że pozwana odpowiada za naruszenie dóbr osobistych przez nieudzielenie odpowiedniej pomocy medycznej jego matce oraz przez spowodowanie w ten sposób jej śmierci, a także przez niepodjęcie właściwego leczenia.

Niezależnie od powyższego - jak wskazał Sąd Apelacyjny - powód nie wykazał, aby pozwana przez nieudzielenie odpowiedniej pomocy medycznej jego matce oraz przez niepodjęcie właściwego leczenia spowodowała jej śmierć. Wobec zakwestionowania ustaleń faktycznych należy zauważyć, że ustawodawca wyraźnie uregulował w art. 398¹³ § 2 k.p.c., iż w postępowaniu kasacyjnym nie jest dopuszczalne powołanie nowych faktów i dowodów, a Sąd Najwyższy jest związany ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia, co więcej podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów (art. 398³ § 3 k.p.c.)

Wobec powyższego, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji. O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c.

jw

l.n